

Josef Volák

VRAH V ŠARLATU

Josef Volák

Po ukončení ZŠ v Děčíně se Volák vyučil elektrikářem v Meziboří u Litvínova.

V roce 1959 nastoupil do Chemických závodů čs.-sovětského přátelství v Záluží u Litvínova jako dělník a současně začal večerně studovat Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Chomutově.

Po maturitě (1963) a vojenské službě se zde stal projektantem. Roku 1968 spoluzaložil nakladatelství Dialog v Mostě a byl jeho redaktorem, po jeho zrušení (1970) se v Severočeském nakladatelství v Ústí nad Labem stal vedoucím redaktorem detašovaného pracoviště Most.

Roku 1982 dálkově absolvoval filmovou a televizní dramaturgii a scenáristiku na FAMU. V 80. letech byl ve svobodném povolání.

Roku 1989 se podílel na opětovném založení nakladatelství Dialog se sídlem v Litvínově a Liberci, téhož roku založil v Litvínově firmu na výrobu a prodej dekorativních předmětů z tropického hmyzu a později podnikal i v dalších oblastech. Jako sběratel motýlů a brouků organizoval výpravy do Střední Asie, Sibiře, Jakutska, Mongolska, Číny, Tibetu a Nepálu.

Vrah v šarlatu

Vrah v šarlatu patří mezi ty detektivní romány, v nichž autor dokáže s úspěchem uplatnit všechna nevyhnutelná pravidla detektivní hry (zajímavou a přiměřeně složitou zápletku, realizovanou v konkrétním prostředí, přesvědčivou motivaci, dobře vykreslené charaktery).

Na zámku, kde ze studijních, umělecky tvůrčích i správních důvodů žijí dvě studentky, malíř, sochař a vedoucí party opravářů, koná tato společnost výstřední večírky s dobovými kostýmy. Při jednom z nich je studentka záhadně zavražděna a během vyšetřování dojde ještě k vraždě další.

Josef Volák

Vrah v šarlatu

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Josef Volák c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-028-4 (PDF)

Nad nevelkou obcí Verany se vysoko na skále vypíná tmavošedý masív renesančního zámku, jehož strohé obrysy příkře kontrastují s přívětivým rázem okolní povltavské krajiny.

Stavebníkem zámku byl Florián Griespach z Griespachu, potomek zchudlé bavorské rytířské rodiny, který získal ve službách Ferdinanda I. významné postavení i značné jmění. Podle historických pramenů dosáhl veranského panství úskokem a snad i vraždou.

Florián z Griespachu oženil svého syna Kryštofa s Lukrécieí, mladou a půvabnou sestrou hraběnky Polyxény z Lobkovic. Počítal s tím, že spojí veranské panství s přilehlými pozemky Lobkovickými.

Počátkem třicetileté války odchází Kryštof Griespach sloužit svému vladaři na evropských bojištích. Zde jeho stopy definitivně mizí. Během bojů dochází k obléhání veranského zámku Švédy. Podle pověsti se půvabná Lukrécie zamilovala do mladého švédského korneta Nygesperka, a protože se unaveným Švédům líbily modré oči roztomilé Lukrécie mnohem více než pevné zdi zámku, obléhali spíše její ložnici a hodovní síň. Zámek byl zachráněn od švédských kulí a Lukrécie od nudné samoty vášnivým přičiněním elegantního korneta. Nygesperk odchází z Veran pln vzpomínek na něžná dobrodružství, která mu měla zpříjemnit dlouhé noci pod hrubou plachtou vojenských stanů. Na oplátku zanechal na zámku upřímně míněný – a s radostí přijatý – slib, že se vrátí. Pověst dále vypráví, že se zamilovanému kornetovi podařilo odstranit Lukrécieina manžela Kryštofa a že se pln nadějí vrátil do Veran.

Hraběnka Polyxéna však měla s veranským panstvím jiné plány, a protože měla pro svou moc a stále ještě neodkvétající krásu mnoho přátel, kteří pro ni byli schopni učinit cokoli, nechala mladého korneta zavraždit v katakombách. Nešťastná Lukrécie odjela ke svému strýci do Španělska a přenechala Verany Polyxéně.

Od této chvíle byl zámek v držení Lobkoviců trvale až do roku 1948, kdy se stal majetkem státu.

Jména stavitelů nebyla zjištěna, ale můžeme se právem domnívat, že vyšli z okruhu Italů, pracujících na stavbě vídeňských hradb. Tito stavitelé ovládali dokonale klasické tvarosloví, které dokázali originálním způsobem spojit s domácí tradicí. Dokladem jejich italského původu je zejména architektura rytířského sálu s lunetovou klenbou a nástropní figurální štukaturou. Stejně tak hlavní brána nese výrazné prvky italské renesance. Střízlivý charakter nádvoří oživuje lodžie v prvním patře, která tvoří v přízemí podloubí. Hlavní bránu zdobí vjezd s bohatou figurální výzdobou, heraldickými znaky rodiny Griespachů a dvě postranní branky pro pěší.

Do zámku vstupujeme po kamenné lávce, jejíž poslední část tvořil padací most. Celý zámek byl obehnan hlubokým příkopem.

Nároží bastionů, portály a vnější okna, to vše je obloženo výraznými rustikovými pásy. Pod mocně vyklenutou římsou se na zdech rozvíjí sgrafitová výzdoba. Nad masívem čtyř křídel se v rohu vypíná věž s hodinami.

Prací italských stavitelů je také rozsáhlý komplex podzemních chodeb s obrovskými sály a vězením. Ve skále nad vchodem do podzemí se dochoval

vytesaný nápis: NEVSTUPUJ, MYSLÍŠ-LI NA NÁVRAT. Podle pověsti byli italští dělníci po dokončení části chodeb zabiti a jejich těla zazděna kdesi v podzemí.

Za jedním ze zámeckých křídel byl v 18. století založen park, přecházející plynule do volné přírody.

V parku jsou instalovány barokní plastiky vyšlé ze školy Matyáše Brauna. Před kamennou salla terrenou je zbudována fontána se sochou Flóry od neznámého mistra. Přestože jsou historické souvislosti veranského zámku vesměs ověřeny, přece jen zůstávají v jeho minulosti temná místa, týkající se zejména vraždy a podivného zmizení Kryštofa z Griespachu...

KAPITOLA PRVNÍ

Muž se zastavil a pomalým gestem odhrnul z čela propocené vlasy. Pomyslel si, že by bylo příjemnější ležet u vody, anebo si někde na zacloněné verandě namíchat sklenici gin-fizzu s ledem.

Vesnice sežehnutá sluncem ho nezajímala. Vedro bylo téměř nesnesitelné. Řeka naplňovala koryto jen zpola a na nehybné hladině plavalo smetí a nahnědlá pěna.

V povětří visel nasládlý pach leklých ryb.

Vzduch jako by se vypařil.

Muž se otočil a pozorně sledoval kamenitou cestu, která klesala podél zdi hospodářského stavení dolů ke korytu řeky. Horizont před jeho očima tvořila zídka padacího mostu. Každým okamžikem se v zorném poli mohla objevit postava.

Jak je to všechno banální, pomyslel si. Jako scéna z romantického filmu. Ale je zajímavé, že filmy bývají někdy pravdivější a přesvědčivější než samotný život.

Z myšlenek ho vyrušilo zapleskání ptačích křídel. Holubi přelétli nad jeho hlavou a usedli na římsu domu. Hledali trochu stínu. Muž si pomyslel, že přijde bouřka.

Položil do prachu cesty aktovku z umělé kůže. Nervózním pohybem sáhl do kapsy a vytáhl bílý kapesník.

Opatrně se rozhlédl. Zdálo se, že není spokojen.

Zámek byl ukryt mezi zarostlými kopci a jeho přední křídlo, vyhlížející jako prosté šlechtické stavení, bylo nalepeno na skále porostlé zeleným mechem. Na kamenech se perlila vlhkost. Polorozpadlá strážní věž byla zbudována pár desítek metrů od jednoho z bastionů. Kdysi tu vedla cesta. Důmyslný stavitel nechal spojit hlídku se zámekem podzemní chodbou.

Žírná krajina, pomyslel si muž. Ve vesnici žijí hezká děvčata, nosí široké květované sukně a večer se chodí koupat do řeky jen tak, v kalhotkách a v podprsence.

Zamračil se. Zdálo se mu, že kaštany podél cesty představují v této podivné hře špalír vyhlížejících strážců, které nelze obelstít. Listy stromů i trávník pokrývala vrstva jemného prachu. Promísen potem, tvořil na tváři lepkavou mázdu.

Jako kdyby muž úmyslně prodlužoval nerozhodnost chvíle. Větve stoletých stromů vrhaly na cestu hadovité stíny. Milimetr po milimetru se k němu blížila obrovitá chapadla.

To všechno byla jen podivná představa.

Muž si otřel kapesníkem čelo a jeho nervózní pohled utkvěl na sgrafitových zdech zámku. Stál uprostřed cesty a v pohledu šedozelených očí se snoubila něha s podivnou nevysvětlitelnou tvrdostí. Sehnul se a přitiskl aktovku k tělu. Držel ji pevně, až konečky jeho prstů zbělely námahou.

Krátce se zasmál. Znělo to jako zakašlání.

Potom vykročil.

Když dívka potřetí vykřikla, mladík, který stál po jejím boku, prudce ustoupil a zabořil ruku do kapsy. Dolů od rtů, přes bradu a po jemném, lehce opáleném hrdle stékaly dívce rudé krůpěje vína.

„Idiote,“ zašeptala.

Víno se v důlku pod bradou slilo v růžovou stružku, kleslo do dívčina živůtku, prosáklo halenkou a vytvořilo načervenalý ostrůvek.

„Vy jste odvážný, co?“ zeptala se a nastavila mu prázdnou sklenku.

„Jasně!“

„Vy jste odvážný jako Odysseus a neodolatelý jako ďábel. Nebo nejste?

Mladík s ryšavým vousem se sehnul, vylovil odněkud láhev a hbitě dolil.

„Probud' se, Pénélopo, ať spatříš milence svého, vlastníma očima svýma, po čem jsi toužila vždy...“

„Hmm,“ řekla dívka pohrdavě. „Odvážněji, příteli, jen odvážněji. Neodbíhat od tématu.“

Znovu se zhluboka napila. Skleničku položila na dlouhý stůl, pokrytý množstvím nádob, popelníků, sklenic a částí oděvů, knih a váz s květinami. Stůl stál v rozlehlém rytířském sále, kde kromě šesti židlí s vysokými řezanými opěradly, krbu, dvou lenošek, malého stolku s magnetofonem a mramorové křtitelnice, ve které se chladily láhve, nebylo nic.

V čelní straně sálu, pod oknem, stála na štaflích kopie obrazu Petra Paula Rubense: Der Raub der Töchter des Leukippos.

Mladík s ryšavým vousem a s kšiltovkou na hlavě si zapálil cigaretu.

„Prosím, slečno,“ nabídl.

„Já vím, vy to chcete zatušovat. Jste drzý a nikdo vás ještě neklepl přes prsty. Říká se to tak?“

Mladík odhodil cigaretu směrem ke krbu. „Pardon,“ otočil se k druhé dívce, která se hřála u ohně. „Já nevím, jestli se to tak říká, a nevím taky, jestli je drzý to správné slovo, když se muž dvoří dámě, která si lije víno místo do krku za výstřih.“ Zasmál se a přistoupil k dívce. V jeho ruce se objevil kapesník. Ruka s kapesníkem zmizela v dívčině živůtku.

„Fajn, řekl kdosi od krbu. „Tohle vám jde rozhodně líp, než péče o žíznivé hosty.“

Ten kdosi od krbu byla dívka, které se říká v odborných kruzích platinový vamp. Byla příliš krásná na to, aby se pohybovala ve společnosti mužů bez ochrany maminky. Zřejmě si s tím nedělala mnoho starostí. Vlasy jí jako zlatý vodopád padaly proti všem zvyklostem z čela rovnou dolů.

Vláčnou chůzí přešla sálem a přistoupila k mladíkovi v kšiltovce.

„Hni sebou, Ivane,“ pronesla něžně a pohodila hlavou. Zlaté vlasy se roztočily jako kolotoč.

„Tohle všechno je vaše, krásná dámo,“ rozmáchl se gestem po sále.

„Spokojím se s jednou láškou,“ řekla dívka stručně a odtančila ke krbu. U krbu seděl muž v měkkých flanelových kalhotách a sportovní košili. U nohy lenošky stála prázdná sklenice. Dívka beze slova dolila.

„Haló, pane,“ řekla a přejela mazlivě muži po vlasech. „Ti blázni nám všechno vypijou.“

Na důkaz, že to pro dvojici u stolu nebude tak lehké, vyprázdnila sklenici jedním douškem. Muž také. Hovořil příjemným hlasem.

„Co to provádějí? Myslím, že bysme se měli občas podívat do křtitelnice. Pořád nemůžu věřit, že by při svém mládí měli tolik hříchů. Nejsou líbezní?“

„Jen jeden,“ řekla. „Ale stojí za to.“

„Co jeden?“

„Dědičný hřích. Předvádějí nám kurs fundamentálního umění.“

„Fundamentální umění je na ústupu,“ řekl muž a zahleděl se na dívčiny boky zabořené do lenošky. „Fundament se pomalu vytrácí, nastupují bezobsažné formy. S kumštem je konec.“

„Kuráž, staroušku,“ řekla dívka a vstala. „Zatančíme si?“

Muž vstal z lenošky a dívka s vodopádem vlasů se k němu přivinula jako sladký a laskavý upír.

U intarsovaného stolku s magnetofonem seděl chlapec s bledým obličejem a dlouhými vlnitými vlasy. Oblečen byl v záplatované kostkované kalhoty a dlouhý černý svetr. Vlasy mu padaly na rolovaný límec. Vypadal jako nesmírně unavený a melancholický Paganini. Seděl zády do sálu a pozorně si prohlížel obraz na štaflích.

Síla a prudkost stylizovaná v postavách koní poskytovala potřebný kontrast k smyslné bělobě obnažených ženských těl. Divadlo, které se na plátně odehrávalo, připomínalo spíše divoký milostný zápas než brutální „raub“. Obličej mučených žen vyjadřovaly vášnivé satori, ne děs z krásných unašečů. Andílek svírající uzdu jednoho z koní, jako by přál nepřiznané rozkoši a přidržoval hřebce, dokud těla nesplynou. Jeho ironický úsměv si mladičký Paganini nedovedl vysvětlit.

Mladíkovi se kolem krku s hadí hbitostí ovinuly bělostné paže.

„Herr Graf, der Frühling ist gekommen.“ Dívka se škádlivě zasmála. „Chcete mi uspořádat přednášku o axiologické krizi v umění?“ V ruce držela sklenici s vínem. Mladík s dlouhými vlasy se obřadně uklonil.

Dívka řekla: „Karel se mnou bude tančit dvě hodiny vášnivé tango, pak přinese ručník, čisté prádlo a hlavu Jana Křtitele, obloženou chřestem.“ Líbezně se usmála na muže v rozhalence a zavlnila boky.

„Prima,“ řekl chlapec. „Tak do toho!“

Stiskl štíhlým prstem tlačítko a kotouče se roztočily. Muž v rozhalence se zatvářil nerozhodně.

„Moment,“ řekla dívka s potřísněnou halenkou. „Někde jsem slyšela, že žádný stroj nemůže pracovat, dokud nepřijme energii, kterou má vydat.“ Odcupitala nejistě ke křtitelnici a vrátila se s novou lahví. „A to vynechám entropii,“ zasmála se. „Pane Perpetuum Mobile, udělejte s tím něco.“

„Na dlouhý a bezúhonný život,“ zasmála se blondýnka a odkopla lodičky.

Dva páry zaujaly klasickou výchozí polohu.

Z magnetofonu se ozvaly mohutné akordy barokní fugy. Za okny poprvé zablesklo. Fuga pokračovala volnější pasáží. Páry se hnuly.

„Jů,“ zavyla dívka s tekoucími vlasy, když blesk ozářil okna. „Já se chci bát.“

„Se vším se počítá,“ řekl mladík s kšiltovkou. „Mohla by ses občas dotknout nohama země, ten pán,“ usmál se na muže v rozhalence, „celý den tvrdě pracoval.“

„Líběj vodpustit, touhle dobou jsem zvyklá poslouchat pohádku na dobrou noc.“
Mladík opustil svou tanečnici a odešel ke stolu.
„Podrž mi ty sklenice,“ požádal kolegu. Napili se.
Mladík vzal hořící poleno a zapálil svíčky na římse krbu. Zhasl světlo.
Dívka s potřísněnou halenkou tančila sama mezi sklenicemi.
„Já jsem rrrrůůůže sáááronská a lilium při dolinách...“
Mladík s dlouhými vlasy řekl: „Karle, ujmí se té růže, nebo si zlomí nožičku.“
Blondýnka ukryla tvář do tekoucího zlata a podřimovala.
Bez jakékoliv pauzy přešla fuga do beatové skladby.
Mladík s dlouhými vlasy uchopil tanečnici za ruku. „Pojď si hajnout, malinká,“
napomenul dívku a chtěl ji odvést k lenošce.
Mladíkovi s kšiltovkou zablýsklo v očích. Odstrčil chlapce stranou.
„Necháš ji na pokoji,“ řekl chlapec a odváděl zmatenou dívku.
Pleskla facka. Paganini si sáhl na tvář.
„Pardon, dámy,“ řekl. „Pane, byl jsem uražen. Volím pistole.“ Obrátil se na muže
v rozhalence. „Odpočítej, Karle!“ Sejmul ze zdi pistole.
Rozestavěli se.
Dívky se pobaveně chichotaly.
„Raz... dva... tři.“
Mladík s dlouhými vlasy se otočil a v jeho ruce se objevila malá elegantní pistole
ráže 6,35.
Obě dívky vykřikly a vrhly se kupředu. Z pistole, která vypadala jako hračka,
šlehl plamen a svíčky v sále se zachvěly.
Suše třeskla rána.

Stmívalo se. Vzduch rozpálený po celodenním žáru se vlnivě chvěl. Na cestách
bylo vyliďněno. Ve vesnici bývá v podvečer mnoho práce. Sem tam nějaké dítě
nebo žena dojde unavenému sedlákovu pro džbán piva.

Jen kočky a psi procházejí loudavě podél zdi.
Muž s aktovkou zamířil pomalu na náves a zastavil se před omšelou budovou
hostince.

Dvě ženy klábosily před vchodem do restaurace. Ze zdi opadávala omítka
a vytvořila načervenalou skvrnu podobnou jezdcovi na koni.

Muž zalovil v kapse. Byla prázdná.
„To je strašné“ řekla žena. „Klidně si zavřou v takovém horku.“
„...abysme šly až dolů k Janáčovi řekla druhá.
„Tam je plno těch mladejch...“
„To není jako dřív. Když přišel mladej do hospody, tak seděl jako putinka.“
„Ani nedejchal a poslouchal, o čem povídají dospělí...“
„Ty slečinky přijdou klidně v plavkách. A kdybyste viděla v jakých.“
Muži se objevil na tváři lehký úsměšek. V jistém smyslu mají pravdu,
zauvažoval, abych pomalu chodil s klapkami na očích.
Znovu se otočil k řece. Tam někde byla hospoda.
Neušel ani sto metrů, když zahlédl korunu kaštanu a pod ní rozestavěné stolky
a židle, obsazené výletníky a několika zdejšími lidmi.

Vesnice stále ještě žije starým přirozeným životem, napadlo ho.

Objednal si pivo, cigarety a krabičku zápalek. „V kolik zavíráte, šéfe?“ zeptal se muže se zástěrou, zastrčenou do kalhot.

„Obyčejně tak po jedenáctý.“

„Díky.“

Muž zaplatil předem a napil se.

Ještě byl čas. Vlekl se pomalu.

Celé prostranství pod kaštanem vyhlíželo čistě a útulně, mezi stolky bylo vysypáno žlutým pískem. Od řeky táhl chlad. Občas se z nazelenalé vody vymrškla ryba a kola se rozběhla po hladině.

„Dáte si ještě jedno?“ zeptal se hostinský a plácl úslužně utěrkou o stůl.

„Ne, děkuji vám.“

„Přijde bouřka.“

Pomalů se nad vodou tvořila pára. Převalovala se jako jedovatý plyn.

„Přijde bouřka a vy zmoknete,“ usoudil hostinský.

Muž neodpověděl a odvrátil tvář. Po řece plaval bílý předmět. Snad krabice nebo mršina nějakého zvířete.

„Vy nejste zdejší, co?“ zeptal se hostinský s příjemným úsměvem.

Muž si všiml, že má na svůj věk nádherné zuby.

„Proč myslíte?“

„Na to já mám oči, milý pane. Bez toho se našinec neobejde.“

Vypadalo to, jako by tenhle chlapík považoval za největší rozkoš hovořit s lidmi, kteří o to vůbec nestojí.

„Ne, nejsem,“ řekl muž. „Jen projíždím.“

„Kdybyste potřeboval přespat... Máme pokoj...“

„Děkuji vám, jste moc hodný,“ řekl muž a bedlivě se zadíval na řeku.

Mužik zamával utěrkou a zmizel ve výčepu.

Teď si teprve všiml, že od stolku vidí celý zámek. Jeho hrozivá silueta se černala proti zružovělé obloze. Z druhé strany se táhly nad lesem mraky. Blýskalo se na časy. Celý zámek byl temný, jen ve dvou velikých několikadílných oknech hořelo světlo.

Náhle okna potemněla. Poprvé vzdáleně zahřmělo.

Muž se zvedl a přešel rychlým krokem vesnicí.

Tašku svíral pod paží, jako by mu ji chtěl někdo vyrvat.

Jestliže přijde bouřka... v nejhorším případě... uvidíme, přemýšlel.

Přešel po kamenné lávce a zastavil se u sloupku s cedulí.

STÁTEM CHRÁNĚNÁ PAMÁTKA, četl. RENESANČNÍ ZÁMEK VERANY.

Lávka končila u masívních vrat pobitých plechem. Nýty tvořily rovnoměrné károvaní.

Pěkná práce, vypadají hezky nedobytně. Dovnitř se asi nikdo jen tak nedostane. Zevnitř se ale zajišťují břevnem. To lze odstranit lehce.

Nad mužovou hlavou bouchla okenice.

Polekaně se otočil.

Vítr proběhl větrovím a prastaré stromy vydaly dlouhý vrzající vzdech. Listí šumělo jako svlékané hedvábí. Někde v zahradách se rozkřičel pták.

Usedl na lavičku pod portálem a zahleděl se na střechy vesnice. Vítr už zase odlétl a muže obklopila tichá pulsující bezhlesnost.

„Děkuji vám, milé dámy,“ promluvil bledý Paganini v záplatovaných kalhotách a uschoval revolver do kapsy. „Doufám, že jsem vás nepolekal a že vám bude chutnat jako dosud. Kdyby vás zajímalo, proč nemá můj přítel v plicích díru, tak vězte, že k tomu stačí dvojice šikovných prstů, ostrý nůž a nástroj, kterému se říká kleště kombinované. Kulku lze totiž bez velké námahy vyjmout.“ Uklonil se. V jeho ruce už zase svítila sklenice.

Dívky si ulehčené oddechly. Platinová slečna zapomněla, že je nedospělé děvčátko a sápala se ke stolku.

Ostatní za ní.

„Nikdo se nedotýkejte chlebičků, nebo si tu scénu zopakujeme. Ale bez kleští a epilogu,“ zavřískla.

Její kamarádka klekla na židli, hmátla do mísy a na halence přibyla krásná šmouha v barvě žloutkové majonézy.

Plexisklové kotouče se pomalu otáčely. Pásek se ve svitu svíček matně leskl. Pořád ještě hrála hudba. Z reproduktoru vytékal proud lehké klavírní sonáty, prolétl početnými rameny holandského lustru a zanikl někde v zeleni freskových maleb na stropě. Brnění na zdech rozesílalo po sále pablesky odražené od svícňů.

Chlapec s dlouhými vlasy pozoroval obraz na štaflích.

Chlebičky mizely.

Dívka, která se rozhodla, že vytvoří na své halence paletu gastronomických barev, došla k chlapci před štaflema a něžně ho pohladila po rameni.

„Co mu je?“ pokřikovali ostatní. „Je snad opilý?“

„Trpí!“ řekla dívka.

„Pročpak trpí ten ošklivý chlapec, co vydlabává kulky?“ Chlapec se otočil k platinové dívce. „V jistém smyslu kvůli vám, slečno. Podivným nepokojem, který se zmocňuje mého těla při pohledu, jak marnotratně zacházíte se svým zlatým pokladem, který právě proměňujete v odporné chalupy.“ Odmlčel se.

„Bravo,“ řekla dívka a vylovila umorouzanou kadeř z louže vína na stole. „Bravo!“

„A pro vás, milá slečno,“ obrátil se na druhou dívku. „Pro vás se trápím dvojnásobně. Kdybyste jen polovinu přízně, kterou věnujete své blůze, nabídla mně, došlo by patrně k objevu, že vaše šaty ukrývají kromě vzorníku pro gurmány také jistý druh pohyblivého svátku, který toužím posvětit a navždy slavit...“

Zdálo se, že mladý milenec trochu plete jazykem.

„To všechno je jen psychoanalytický pláč,“ konstatovala dívka. „Jste banda obyčejných intelektuálních zbabělců!“

„Přeskočilo jí?“ řekl mladík s kšiltovkou.

„Nudí se.“

Muži se zvedli a vyšli ze sálu. Dívky osaměly. Blondýnka usedla ke krbu a začala se šťourat v ohni. Zvedla se a sňala z krbové římsy dvě půlmetrové šachové figurky krále a královny. Postavila je proti sobě na dlaždicovou podlahu a lehla si vedle nich na zem. Tělo vystavila plamenům. Od magnetofonu - kam se

odebrala její společnice – vypadala jako mírně zvlněná krajina, za kterou vychází slunce.

Dívka u magnetofonu byla namol. Položila se na záda, otočila zesilovačem a propadla v jakési rytmické šílenství. Obracela hlavou ze strany na stranu a zametala podlahu přistřiženými kadeřemi. Bylo slyšet, jak klepe spánky do dlaždic. Vztáhla ruce do výšky, jako by chtěla obejmout neviditelnou postavu. Rty se rychle míhaly.

Páska magnetofonu se vytočila a měkce pleskala o snímací hlavice.

Dívka se uklidnila. Prudce oddychovala.

„Wando! Wandičko!“ zavolala. „Kolik je hodin?“

Wanda Klementová se zvedla od krbu, udělala kolem sebe vítr vrkoči a mrkla na hodinky. „Bude čtvrt na jedenáct, oznámila. Šla ke stolu, nalila dvě sklenice a popošla k přítelkyni. „Napij se a nedělej hlouposti, Hano,“ zaprosila. „Vždyť je to všechno jen legrace.“

Dívka na podlaze se tiše rozplakala.

Muž se podíval na hodinky.

V jeho příjemném obličejí se objevil výraz zklamání nebo rozladění. Tvářil se tak už dobrou půlhodinku. Opatrně se rozhlédl a postavil se do stínu lípy u zídky padacího mostu. Jeho postava splynula s temnou strukturou kamene. Rozhodně si nepřál, aby ho tu někdo zastihl.

Od západu se obloha zatáhla a zvedl se teplý vítr. Prudce zesílil a co chvíli serval z větví stromů několik listů.

Vesničané se uložili ke spánku. Žluté obdélníky oken pod nízkými střechami domků dodávaly osadě lyrické kouzlo.

Na mostku zachřestily noviny a muž se intuitivně přitiskl k chladné zdi.

Vítr hnal po zemi cár papíru a zvedal prach.

Strašné, pomyslel si muž. Jestli přijde bouřka...

Někde nad ním bouchla větrem uvolněná okenice.

Jinak byl klid.

Muž popošel k zámku a zkoumal branku. Bylo zamčeno. Znovu se postavil do stínu a čekal.

Jeho nervozita každým okamžikem rostla. Vylovil z kapsy krabičku cigaret. Když vzal do ruky zápalky, zaklel a cigaretu uschoval.

Náhle zbystřil sluch.

Za zády se ozvalo sotva slyšitelné cinknutí a vrzavé kroky v písku. Proti němu přicházela postava s kápí přes hlavu. Ve vystřižených průzorech se leskl pár očí.

Zdalo se, že se oči usmívají.

Postava, která vypadala jako kat nebo středověký lapka, se zastavila. „Vy jste...“, promluvila.

„Ano,“ odpověděl muž. „Nechápu...“

Muž chvíli pozorně naslouchal. Když postava v masce domluvila, souhlasně kývl a obdržel balíček rudé látky.

Zasmál se a přehodil si kápí přes hlavu. Všiml si, že mu maska dosahuje až do pasu. Obratně pod ni schoval aktovku.

Pak se oba muži vydali k zámku.
Když přicházeli k brance, jejich postavy se prolnuly.
Nikdo by v té chvíli nepoznal, kdo je kdo.

V sále už nebylo tak čisto a útulno, jako když večírek začal, ale pořád to byl moc krásný interiér. Kolem lustru se ovíjely šedivé cáry kouře jako mořské rostliny na dně obrovského akvária. Fresky s mythologickými výjevy už nebylo skoro vidět. Místnost pořád ještě vypadala jako rytířský sál, kde je příliš lahví, příliš kouře a pobryndaný stůl. Uvést tyhle sály do nepořádku dá rozhodně víc práce než tu spoušť uklidit. Zřejmě jsou tak vymyšleny.

V krbu dohořival oheň. Voněl pryskyřicí.

Dívka se zářící kšticí zamyšleně rovnala prázdné láhve kolem podstavce křtitelnice. Nevypadala ani moc opile. Brala jednu láhev po druhé, obrátila ji vinětou do sálu a přistrčila k podstavci. Vykonávala tu práci vážně a soustředěně a občas pohodila hlavou, aby vlasy nepřekážely ve výhledu. Byla to roztomilá dívka, vypila tři láhve vína, vykouřila dvacet cigaret a tvářila se, jako by se právě vrátila z botanické vycházky. Bylo to prostě roztomilé stvoření.

„Kde se couraj?“ zeptala se někoho, kdo byl náhodou ochoten odpovědět.
„Seberou se a vypadnou. To jsou mi způsoby,“ posteskla si.

Mrkla znalecky do křtitelnice. Zdálo se to neuvěřitelné, ale spatřila tam dvě plné láhve.

„Chceš?“ zeptala se a ponořila ruku po loket do vody. Láhev se jí zazmítala v ruce jako lapená ryba.

Svíčky pomalu uhořívaly a vosk vytvářel na svícnech kaskády bílé mlžné hmoty.

Magnetofon už zase ledabyle odvíjel své pásky. Znělo to, jako když za stěnou přehrává pilný žák pořád dokola etudu z Bayerovy školy. Mohl to být nějaký raný Chopin nebo Beethovenova sonáta.

Dívka na podlaze se schoulila do klubíčka jako májové kotě. „Chm,“ udělala mnohoznačně. „Jako by mě někdo bacil do hlavy. Někdo, kdo chodí v manšestrových kalhotách, v bundě z odřezků kůže, nemeje se a okusuje si nehty. Takovej ten milej chlapík, co ti zlomí prst, když mu podáš ruku, nebo ti při polibku vykloubí rameno.“ Protáhla se. „Povídej něco,“ řekla Hana.

Wanda se usmála: „Vít se přiblížil po špičkách ke dveřím a přiložil oko ke klíčové dírce. V pokoji byla tma. Obvykle touhle dobou Zorka ještě svítila. Vešel. Zorka ležela na posteli a tiskla si peřinu pod bradu. Popošel k posteli a bezeslova se začal svlékat. Dívka v posteli prudce oddychovala, zavřela oči a strnula. Vít se svlékl a nadzvedl peřinu.“

Mladý pane... to nesmíte...

Zorko!

Strhl ji k sobě neurvalým prudkým pohybem. Ruka nahmatala jemnou košilku. Její mladé tělo povolilo a prohnulo se jako luk z habrové větve.“

„To je historka k popukání,“ řekla Hana. „Jenže je to moc cudnej příběh. Něco tak jemného je na naši dobu přepych,“ posteskla si. „Měly ty slečny krásnej život. Prohnula se jako luk z jasanový větve a hotovo.“

„Habrový.“

„Dobře. Habrový. Máš smysl pro detail. Já znám taky jednu historku, ale ta se ti nebude líbit.“

„Že my ale musíme pořád kecat takový nesmysly.“

„Stačí pár semestrů a z člověka je úplnej cvok.“

„Někdy mi to jde na nervy. Chtěla bys mít děti?“

„Nepřemýšlela jsem o tom. Nejsem si jistá, jestli by děti chtěly mne.“

„To jsou kecy.“

„Máš pravdu. Jsme jen nástroj přírody. Jak se tak na nás dívám, poměrně dost slušně vybavené nástroje. Rozum je na překážku. Zbav se ho, dokud je čas. O nás rozhoduje pán tvorstva.“

„Chlapi jsou komický.“

„Jsou k politování.“

„Komický, dotěrní, roztomilí, sprostí a nepostradatelní.“

Hana Felixová vstala, stiskla knoflík magnetofonu a kotouče se zastavily. Venku za okny byla úplná tma. Zvedl se vítr. Do sálu pronikal šum stromů. Dívka přešla ke stolu, vzala krabičku cigaret a jednu si vyklepla přímo do pusy. Zapálila si od svíčky, vypustila kouř nosem a trochu se zakuckala.

Za dveřmi se ozvaly kroky a smích.

„Historka se odkládá na neurčito,“ řekla dívka se zlatými vlasy.

„Beztak by se ti nelíbila. Teď se budeme bavit. Hoši vymysleli nějakou legraci.“

„Je tu legrace jako v márnici.“

„A začalo to tak hezky!“

„Dělej randál za dveřmi a popadaj se za břicha, jakou ohromnou švandu vymysleli. Haló! Mládenci!“ zavolala plavovlasá dívka a vykouzila na rtech rozkošný úsměv. „Tak sebou hoďte, nebo vám všechno vypijem!“

Ve dveřích se objevil keř střemchy. Stěží se protáhl veřejemi. Trochu listí se servalo o kliku. Mladý Paganini odnesl kvetoucí strom doprostřed pokoje a zasadil ho do amfory. Pokynul dívkám, aby se posadily.

Do sálu vstoupil mládenec s kšiltovkou. Nad hlavou nesl stříbrnou mísu. Uprostřed podnosu ležela sádrová hlava jinocha, zakrvácená rajským kečupem. Tento lákavý chod byl obložen šunkou, salámem, vejci s majonézou, zeleným salátem a plátky citrónu.

Děvčata oživila a ozdobila atmosféru perlivým smíchem. Dívky s chutí zabořily prsty do salátu. Šunkou utíraly z uťaté hlavy čurky kečupu, promíseného majonézou. Oči hleděly z mrtvé tváře. Nikdo si toho nevšímal.

„Fajn,“ řekla dívka.

„K míse patří dvě láhve šampaňského.“

„Napijem se?“

„Určitě.“

Chlapec odstranil drátěný uzávěr z lahve. Skleničky si narovnal u nohou. Bělavý chochol pěny se rozstříkl a víno zašumělo ve sklenicích.

Řekl: „Na zdraví matky přírody, se kterou už nemáme nic společného.“

„Ledaže se občas podobáme některým z jejích roztomilých tvorečků.“

Wanda se držela skleničky jako záchranného pásu. Odklidila se zase ke krbu. Uhlíky řezavěly v popelu. Teď byl cítit oheň nakysle a trochu po síře. Přisunula

šachové figurky. Král byl ozdoben modrou, červenou a zlatou barvou. Vypadal jako gotická plastika. Vysoká, zlatém plátkovaná koruna vyhlížela jako arcibiskupská mitra. Člověk by řekl, že na takovou parádu padne alespoň půl kila zlata. Královna v bohatě řaseném rouchu byla asi o půl hlavy menší. Snad to ani původně figurky nebyly, ale nějaký kunsthistorik o nich napsal dvěstěstránkovou disertační práci, a když někdo o něčem napíše disertaci na dvě stě stran, tak to musí být pravda.

Mladý muž s kšiltovkou se usadil za krále.

„Jsem na tahu,“ řekla Wanda.

„Omyl. Koncovku začínám já.“ Díval se na dívku pronikavýma očima. Měl hezkou souměrnou tvář a zpod čepice mu vyčuhovaly rezavé kudrnaté vlasy. „Královna mívá výhodu pohybu, ale král sleduje její počínání krok po kroku. I královna se musí někdy vracet do míst, kde ji očekává.“

Dívka trhla rukou a zasunula královnu mezi kolena. Mladík se usmál. „Takhle to vždycky skončí. Nakonec se dostane do slepé uličky,“ řekl pomalu a postoupil s králem o jednu dlaždici. „Myslím, že jste dohrála, královno,“ usmál se na dívku. „Garde“, řekl a položil královnu na lopatky. „Naštěstí mají královny naději, že se nějakým způsobem zase do hry vrátí. Obvykle za cenu elegantního střelce.“ Napil se, položil sklenici na podlahu a odešel ze sálu.

V houstnoucí tmě, kterou skomírající svíčky nedokázaly prosvětlit, se dveře prudce rozlétly. Dívky ustoupily o krok a s vyřeštěnými očima hleděly před sebe.

Před nimi stály tři mlčící postavy v šarlatových pelerínách. Tři páry očí je sledovaly. Bez jediného slova se přízraky rozestoupily a zvolna se přibližovaly k dívkám. Jedna z postav držela ve zdvižené ruce svazek tlustého provazu. Druhá pomalu a vážně napřáhla lesknoucí se čepel napoleonského palaše.

Wanda Klementová pohodila hlavou a vykročila vpřed. Zastavila se před špicí zdviženého palaše a zkoumavě si ho prohlédla. Rychle sňala se zápěstí tepaný náramek a navlékla ho na zbraň, která stále hrozivě trčela proti ní.

„Snad ušetříte můj život, krásný vrahu,“ řekla. „To jsou jediné šperky, které mám.“ Přidala ještě prstýnek. Opatrně ho nasadila na hrot meče.

Stalo se něco neočekávaného. Ruka svírající meč sebou škubla, šperky odletěly obloukem přes celý sál a cinkly o podlahu. Zároveň ucítila v dlani teplou krev. Vykřikla. Hana Felixová k ní přistoupila, a právě v té chvíli mávla druhá postava paží a smyčka lasa se ovinula kolem těl dvou vyděšených dívek.

„Únos dcer Leukippových,“ promluvily postavy unisono sonorním hlasem. V příštím okamžiku se na ně vrhly a srazily je na zem.

Hana Felixová první ztratila nervy. Začala křičet a prudce kolem sebe tloukla rukama. Ležela na zemi a cítila, jak je pomalu omotávána provazem. Ve výřezu masky spatřila zuřivě mrkající oči. Vší silou vytrhla ruku ze sevření a postavu, která se jí snažila obtočit provaz kolem krku, udeřila prudce do obličeje. S uspokojením konstatovala, že pěst narazila pod maskou na něco tvrdého. Kopala, kousala do rukou, které ji tiskly, a rozdávala rány na všechny strany. Wanda jí divoce pomáhala.

Hana se octla na zádech a jedna z postav na ni nalehla celou vahou. Něčí prsty jí tápaly po nahém stehně a tlačily nohy k podlaze. To ji rozzuřilo. S vypětím všech

sil zaklínala volnou nohu mezi své a protivníkově tělo a prudce kopla kolenem nahoru. Uslyšela tvrdé klapnutí a kolenem projela tupá bolest. Sevření povolilo. Útočník vrávoravě vstal a ohmatával si tvář.

Nikdo nemluvil. Zápas se odehrával za naprostého mlčení; přijatá hra se změnila v zápas mužské prestiže a síly s ženskou nepoddajností. Všechny ty drobné provokace, kterými se navzájem častovali po celý večer a noc, měly být nakonec rozsouzeny. Pravdou síly a lsti.

Hana Felixová věděla, že hru, kterou už tolikrát přijala se vším rizikem, rizikem, které ji vzrušovalo a vytrhovalo z unuděné všednosti a přinášelo její duši toužící po dobrodružství tolik radosti a chvějivého nadšení, že tuto hru musí dohrát až do konce. Mohla docela klidně několika slovy scénu ukončit, ale to se rovnalo prohře. Vyhrát znamenalo přemoci, vyhrát znamenalo vydržet.

Vyskočila, rychle se sebe střásla několik závitů provazu, proběhla sálem a vyšla na chodbu. Hlava se jí z únavy a z alkoholu točila.

Pomalů se loudala lodžii. Několikrát se polekaně ohlédla. S ulehčením zaslechla, že se vzadu ozývají hlasy a smích, který patřil určitě Wandě. Přistoupila k oknu a položila rozpálenou tvář na sklo. Příjemně chladilo. Po chvíli se vydala ke svému pokoji, pevně přesvědčena, že zítřejší – vlastně už dnešní – den celý prospí.

Václav Krasl, správce na zámku Verany, se probudil, zašmátral otráveně pod postelí, nahmatat budík a zadíval se na něj. Číslice se mu roztančily před očima, v první chvíli si vůbec neuvědomoval, jak se na tom důmyslném zařízení vlastně odečítá čas. S námahou rozeznal malou ručičku od velké. Upustil budík na koberec a zabořil hlavu do polštáře.

Bylo třičtvrtě na osm, pondělí, volný den. Už nevypadal jako melancholický Paganini, jeho strhaná zarostlá tvář s kruhy pod očima vyhlížela jako obličej trestance. Hlava se mu točila a kdesi pod čelem se usadila protivná drncivá bolest, svírala spánky jako svěrák. V krku měl sucho a jazyk pálil od cigaret. Spustil nohu z postele a s údivem se na ni zadíval, jako by to bylo nějaké exotické zvíře. Přemítal o tom, jaká propast je mezi duchem a hmotou. Zatím se jeho mysl rychle regenerovala; zbědované tělo mu připadalo jako cizí krajina, kterou musí opatrně prozkoumat.

Zadíval se na stůl a spatřil krabičku cigaret. Okamžitě se mu v ústech vytvořily sliny a zároveň byl varován. Systém pracuje normálně, zasmál se. I se svými rozmáry. Včera vydal signál k sebestrukci a dnes, poučen, varuje. STROJE SE UČÍ, vytanul mu v mysli titulek, který nedávno četl v nějakém odborném časopisu.

Odhodil pokrývku, vyskočil z postele a zamířil k umývadlu. Zahleděl se na studenou vodu a cosi nepřekonatelně štítivého se v něm vzbouřilo. Mechanicky sáhl po cigaretách, škrtl zápalkou, zkoumavě vtáhl, rozkašlal se, pustil cigaretu na zem a zašlápl ji do koberce. Vzal z okenního parapetu hrnek, nabral v umývadle vodu a postavil ho na vařič. Ze skříňky pod oknem vyňal elektrický strojek a zapojil kontakt. Pomalu, rozvážně přejížděl po tváři a zkoumavě si ohmatával obličej. Natáhl si kalhoty, nabral do dlaně vodu a polkl. Znovu si zapálil a tentokrát vtáhl lačně kouř a vydechl. Znovu se napil vody. Cigareta chutnala nakysle, ale přece jen ho trochu vzpružila.

Přistoupil ke stojanu s rozmalovaným obrazem, vymáčkal trochu modré barvy rovnou na štětec a soustředěně udělal několik drobných tahů.

Voda na vařiči začala vřít. Podíval se na obraz a rozradostně si zarecitoval verš: Denně k dílu zasedej, pilně u něj vytrvej...

Odhodil štětec do žlábků stojanu, šel ke stolu, do porcelánového hrnku nasypal lžici kávy, vhodil dvě kostky cukru, pak se vrátil ke stojanu, vzal štětec a pečlivě promíchal připravený nápoj.

Vůně kávy se šířila pokojem. Vzal jemně hrnek do obou dlaní a srkal kávu divoce a lačně. Pak si udělal ještě jednu porci, napil se studené vody a vykouřil další cigaretu. To byl obvyklý postup.

Čilý a svěží otevřel okno a vyklonil se ven. Ovanul ho teplý vzduch a slunce mu zasvítilo do očí. Zaclonil rukou zrak a zahleděl se do míst, kde bývaly hospodářské budovy. V ohradce u jedné z dřevěných bud spokojeně rylo v měkké zemi odrostlé sele.

Ted' se teprve upamatoval na průběh včerejší noci. Vyšel z pokoje, zamířil k vedlejším dveřím, zaklepal, zaslechl šustění pokrývky a nepřátelské zamručení, usmál se a vydal se k dalšímu pokoji.

Na chodbách bylo vzorně uklizeno, nikde ani stopa po včerejším nepořádku. Přiložil ucho k výplni a naslouchal. Nic. Položil ruku na kliku, pak se obrátil, prošel lodžii a zamyšleně ulomil květ pelargónie. Vrátil se ke dveřím a vstoupil.

Pokoj byl nepřírozeně prázdný, vypadal uklizeně a až příliš se podobal pokojům, do kterých se vstupuje jen při slavnostních chvílích nebo kam se uvádějí pouze návštěvy. Za dveřmi stály hodiny. V rohu pokoje, na velké mosazné posteli s tepanými květy na čelech, spala Hana, celá zabalená do prošívané pokrývky. Šaty ležely pohozeny vedle postele. Václav Krasl přešel po špičkách pokojem, opatrně je zvedl a položil na stolek u postele.

Hana spala s hlavou zabořenou do polštáře, vidět byla jen rozčuchaná kštice vlasů, rozhozených po bílém povlaku.

V pokoji bylo dusno a Krasl ucítil nepříjemně nasládlý pach. Poklekl vedle postele a opatrně vložil spící dívce květ pelargónie mezi prsty.

V okamžiku, kdy se dotkl dívčiny ruky, poděšeně ucukl. Prsty se bezvládně rozevřely a květina upadla na zem. Všiml si rudé šmouhy na polštáři.

Vyskočil a zmateně se rozhlédl. Teprve nyní si uvědomil nepřírozenou polohu ruky visící z postele. Cítil, že se mu chvějí nohy, s námahou natáhl ruku, uchopil příkrývku a trhl.

Hana Felixová ležela na prostěradle jen v podprsence a v kalhotkách a třeštila na Krasla oči.

Prostěradlo bylo jediná obrovská kaluž krve a v dívčíných prsou byl zaražen nůž s kostěnou stěnkou.

KAPITOLA DRUHÁ

Robert Knapp, mladý, asi třicetiletý muž s nepořádně oholenou tváří, oblečený v šedých kalhotách z jemného manšestru a v zelené plátěné košili, zastavil svou felicii před hlavní bránou, zařadil zpátečku, zacouval pod ceduli PARKOVÁNÍ ZAKÁZÁNO, vypnul klíček zapalování, vzal si ze zadního sedadla cestovní kufřík, zatáhl střechu a zaklapl dvířka. Nevypadal zrovna svěže, spíš nevyspale.

Od zdi zámku se odlepil postarší muž v uniformě. V ruce držel brigádýrku. Zpocené čelo si otřel kapesníkem.

„Strážmistr Veselý?“ řekl poručík a podal muži ruku.

„Ano. Poslal jsem vám hlášení.“

„Robert Knapp,“ představil se. „Vy to tu asi dobře znáte, co?“

Postavili se do stínu. Strážmistr si zapálil cigaretu. Řekl: „Sloužím tu od jedenapadesátého roku. Zním tu každou myš.“

„Ta zpráva byla v pořádku, ale než tam půjdu,“ mávl rukou k zámku, „rád bych se vás zeptal na pár věcí.“

Strážmistr přikývl. Zase si otřel čelo otláčené od čepice.

„Kdo na zámku trvale bydlí?“ zeptal se Robert Knapp. „Co to je za lidi?“

„Taková uzavřená společnost. Správce, průvodkyně, pan Machek, který opravuje obrazy, a Spáčil. Jo, a ta slečna, co přijela za Machkem – jeho děvče. Vlastně i Hana, tedy průvodkyně, tu byla jen na prázdniny. Ta děvčata studují v Praze dějepis, nebo něco takového...“

„Uzavřená společnost? Z vesnice se s nikým nestýkali?“

„Jen příležitostně. Chodili jíst do hospody k Janáčovi, zůstávali večer ještě na kus řeči. Sám jsem tam někdy s nimi seděl. To víte, tady na vesnici se člověk nic nedozví, a oni přece jen z Prahy přivezli nějaké zprávy. Teď je taková doba, pořád se něco děje...“

„A Spáčil? Ten tu má přece rodinu?“

„Víte, to je trochu složitější. On patří víc k nim. Ostatně paní Spáčilová je měla – zvláště děvčata – taky docela ráda, a se Spáčilem ona vychází dobře. Oni se sice rozvádějí, ale na její žádost. Má vážnou známost. Se svým mužem už léta nežije.“

„Vás zavolal na zámek správce? V kolik hodin?“

„Bylo 9.20, to vím přesně. Podíval jsem se na hodinky, pochopitelně.“

„Byl jste první, kdo to děvče uviděl?“

„Když vypustíme Krasla, který ji ráno našel, tak první.“

„Jaký na vás udělal Krasl dojem? Myslím, když telefonoval a když jste ho pak uviděl.“

„Vypadal úplně zničeně. Oni snad byli zasnoubeni. Ale to nebude hrát vážnou roli,“ řekl strážmistr a vážně se zadíval na svého průvodce. „Nesmíte se nechat strhnout jejich řečmi, víte, je to skupina zvláštních lidí, řekl bych silných a vyhraněných...“

„...individualit?“

„Ano, tak. Mají spoustu podivných nápadů. Na zámku žili jako nějaký spolek, nebo...“ Úporně hledal termín. Bylo vidět, že mu velmi záleží na tom, aby našel správné slovo.

„Klan?“

„Ano, klan. Žili prostě jinak než domorodci, a proto je tu mnoho lidí pomlouvalo. Já bych řekl, že to byla parta mladých lidí, kteří své milostné pletky hrají schválně trochu na veřejnost. Byla to taková ta...“

„...revolta proti morálce?“ usmál se Robert Knapp. „A teď tu máme vraždu,“ řekl tiše. „Myslím, že nemá smysl se vás ptát na nějaké podezření. Nebo k tomu chcete něco říct?“

„Těžko, poručíku. Nemám nejmenší důvod.“

„Co někdo z vesnice? Nevšiml jste si, že by se kolem nich někdo točil?“

„To nemůžu říct. Ničeho jsem si nevšiml.“

„A co ty slečny, chodily se koupat k řece, třeba se tam s někým seznámily?“

„Tuhle možnost můžete vyloučit. Oni si všichni přímo zakládali na tom, že tu jsou trochu cizinci. To byla součást hry.“

„Hry?“

„Někdy mi to tak připadalo. Jako V zámku a v podzámčí. Dokázali si udržet odstup od celé vesnice. Nezajímalo je, co si o nich lidi myslí.“

„Smutné je, strážmistře, že mluvíte v minulém čase. Nebo jste se spletl?“

„S tím je teď konec. Smrt je něco zatraceně zásadního a dokáže s životem člověka pořádně zatočit.“

„Řekněte mi, strážmistře,“ promluvil po chvilce ticha poručík, „neměl jste někdy dojem, že jejich vztahy nejsou tak docela v pořádku? Někdy člověk intuitivně vycítí napětí, které se může nečekaně provalit. Nemyslím teď na žádná fakta, třeba jen letmý dojem, náznak...“

Strážmistr přemýšlel. Unaveně si přešel dlaní po obličeji. „Lidé vraždí z malicherných příčin. Nezasvěceným se ty příčiny zdají malicherné, ale znám z vlastní zkušenosti, že někdy maličkost, která právě tím, že se ji člověk snaží v sobě udusit, nabude nestvůrných rozměrů a pak stačí slovo, gesto nebo pohled na pohozenou kravatu a všechna nenávist se zkoncentruje do okamžiku...“

„Máte pravdu. Měl jsem někdy dojem, že mezi správcem a Hankou něco je. Zdál se mi cyničtější a ona trochu vyzývavá... nevím... Často mluvili ironicky, ale i v poslední době jsem je často vídal procházet se spolu jako dokonalý milenecký pár... smáli se... líbali...“

„To mi stačí, strážmistře, stavím pochopitelně na faktech a těch, jak to vypadá, zatím moc není.“

„To teda ne.“

„Jezdili často do Prahy?“

„Ta děvčata občas, Machek a Krasl tu byl skoro pořád. Spáčil ano, jezdil na ředitelství. Dělá tady vedoucího opravářské party, celý zámek se adaptuje.“

„Neměli nějakou návštěvu?“

„To opravdu nevím.“

„Viděli všichni zavražděnou?“

„Ano.“